

Jak pomohli sněžence

Karnevalové veselí skončilo a Pepík s Maruškou se zase vrátili ke svým pravidelným výpravám do lesa. Skončil únor a začal březen. A i když staré české přísloví říká „Březen, za kamna vlezem“, protože je pořád ještě velká zima, příroda se přesto začíná pomalinku probouzet.

Při jedné takové sobotní procházce se dostaly obě děti hluboko do lesa, na malou mýtinu. Pozorovaly malý potůček, který si razil cestičku mezi kameny, když tu najednou uslyšely slabounké volání. Zaposlouchaly se a co to neslyší! Někdo volá o pomoc. Pomalu šly za zvukem, až došly k mladému doubku. A tam ze země skutečně vycházelo volání o pomoc, teď už o poznání hlasitější. Ale Pepík s Maruškou vůbec nic neviděli. Všude jen zmrzlá zem se zbytky sněhu. Dodali si odvahy a společně zašeptali: „Kdo to volá o pomoc?“ A z pod země se ozval slabý hlásek: „To jsem já, sněžěnka. Strašně moc už bych chtěla vykouknout ven, ale letos je země moc a dlouho zmrzlá a já se z pod ní nemůžu dostat.“ Dětem bylo sněžěnky líto a navíc ji samy chtěly vidět, i ony se těšily na první letošní kytičku. Daly hlavy dohromady a dostaly nápad. „Zavoláme sluníčko! Ono rozehřeje půdu a sněžěnka bude moct vykvést.“

Jak řekly, tak udělaly. Postavily se pěkně vedle sebe, podívaly se ke sluníčku a začaly zpívat:

*Voláme sluníčko, haló, haló.
Sněženek je v lese málo, málo.
Vykoukni, rozežeň mraky, mraky.
Ať můžou vykouknout taky, taky.*

A co se nestalo. Sluníčko uslyšelo ty dva dětské hlásky, které tolik chtěly pomoci malé sněžence. Vyslalo dlouhý zlatý paprsek a pošimralo zem u kmene mladého doubku. Zem povolila a skrz malou puklinku se na svět podívala první letošní sněžěnka. Moc hezky dětem poděkovala a pak už krásně kvetla a dělala radost všem, co šli okolo. A nebyla sama, brzy se k ní přidaly další sněžěnky a potom i bledule, orseje, sasanky, prvosenky.

A Maruška s Pepíkem? Ti měli obrovskou radost, že sněžence pomohli a běželi o tom povědět babičce do chaloupky.

